

КАКЪ СЛАВЧО НАУЧИ ЕЗИКА НА ПТИЧКИТЪ.

I.

Славчо бѣше на шестъ години. Той нѣмаше баща. Майка му, бедна жена, ходѣше да служи у богатитѣ хора. Когато излизаше отъ къщи, тя оставяше Славча у съседитѣ, които живѣха въ сѣщия дворъ.

Срѣдъ двора растѣше старъ орѣхъ. Въ клонитѣ му бѣха свили гнѣзда много птички. Отъ всичко на свѣта Славчо най-много обичаше пѣснитѣ на птичкитѣ. Той често се изтѣгаше на тревата подъ орѣха и слушаше, какъ подсвиркватъ косоветѣ, какъ чирикатъ врабцитѣ и какъ грачатъ гаргитѣ.

„Какво ли си приказватъ птичкитѣ? — мислѣше си той. — Ехъ, защо не мога да разбера тѣхния езикъ!“

Понѣкога той се напрѣгаше, утихваше. Струваше му се, че ако се вслуша още малко, ще разумѣе, какво си приказватъ птичкитѣ. Но все се случваше нѣщо да му попречи. Ту нѣкоя тревица му гжделичкеше ухото. Ту слънцето му нагрѣваше носа и го караше да киха. Ту сънь го налѣгаше. Той често заспиваше подъ орѣха. Това най-много го ядосваше.

„Нѣкой магьосникъ нарочно ме приспива, — мислѣше си Славчо. — Затова не мога да науча езика на птичкитѣ. И тоя магьосникъ навѣрно се преструва на птица, която живѣе на орѣха. Той е нѣкой старъ побѣлѣлъ гарванъ, съ очила, съ червенъ клюнъ и съ златна верига на шията.“

И Славчо реши да открие магьосника. Магьосницитѣ знаятъ всичко. Славчо ще помоли тоя магьосникъ, и той ще го научи да разбира езика на птичкитѣ. Но Славчо знаеше, че магьосницитѣ излизатъ само ноше, когато хората спятъ.

II.

Една ношъ Славчо реши да излѣзе на двора. Той дочака да заспи изморената му майка, стана отъ леглото, наметна си дрехата и тихичко се измъкна отъ стаята. Но още на прага се спрѣ очуденъ. Пълноликъ месечко свѣтѣше отъ небето. Листата на орѣха изглеждаха изковани отъ сребро. Когато полѣхваше вѣтрещъ, тѣ тихо ззѣнтѣха, сякашъ пѣха.